

ролі і якості загальної та професійної освіти; збереження мови і культури; соціальна інтеграція у сфері культури і освіти.

По-сьоме – у сфері галузевого розвитку соціального обслуговування: розвиток комплексу галузей соціального обслуговування населення як складової частини виробничо-галузевої бази національної моделі споживання, оздоровлення соціальної структури шляхом державної та суспільної підтримки нових творчих класів і соціальних груп.

Для досягнення основних цілей соціальної політики держави на загальнодержавному і регіональному рівнях виконавчої влади повинні нами бути зроблені певні заходи у відповідних напрямку, а саме:

— відновлення ролі доходів трудової діяльності в якості основного джерела грошових доходів населення й найважливішого стимулу розвитку виробництва та підвищення трудової активності працівників;

— забезпечення справедливого розподілу доходів на основі вдосконалення системи індивідуального оподаткування доходів і власності громадян;

— стимулювання використання доходів від трудової та підприємницької діяльності, доходів від власності для інвестування і кредитування соціально значущих програм;

— посилення адресності соціальної підтримки громадян;

— забезпечення стабільного фінансування соціальної сфери і соціальних програм.

Література.

1. Карпенко В.Я. Основи соціального законодавства України / В.Я. Карпенко // Управління проектами та розвиток виробництва: збірник наукових праць – Луганськ: Східноукраїнський державний університет, 2004. – № 2 (10). – С. 48 – 55.

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ

Сірий Ю.М., здобувач,
Академія муніципального управління*

Якщо збільшується потреба суспільного господарства в високоосвіченій робочій силі й вслід за цим росте її відносна

* Науковий керівник – *Корецький М.Х., д.держ.упр., професор*

чисельність, то приріст продуктивності праці відбувається не за рахунок підвищення рівня освіти населення, а за рахунок науково-технічного прогресу, яким і були породжені рухи в оптимальній і фактичній структурі освіти. У цьому випадку освіта виступає не як причина або джерело економічного росту, а лише як умова реалізації можливостей, що відкриваються в ході поступального розвитку науки й техніки. Роль освіти як прискорювача науково-технічного прогресу також, на думку С. Дреша, неабияк велика. Посилене субсидування освіти з боку держави веде до того, що не тільки наука, але й усі інші сектори економіки одержують можливість користуватися високоосвіченою робочою силою по не занадто високій ціні. Виникає надлишкова пропозиція утворених кадрів, внаслідок чого їх починають використовувати на тих робочих місцях, на яких раніше трудилися особи з набагато нижчим рівнем кваліфікації. У цьому випадку освіта виступає не каталізатором, а гальмом економічного росту через непродуктивне використання ресурсів у суспільстві. Наукова позиція С. Дреша досить цікава, але неабияк велика. Підтвердженням цьому служать інші численні теорії, що відстоюють найважливішу роль освіти і її значення для економічної сфери. Крім того, у країнах з високим рівнем розвитку освіта давно вже стала пріоритетною сферою, що виражається, насамперед, в обсягах інвестицій, що направляються в дану сферу, а також у збільшенні числа освічених людей в абсолютнім і відноснім вираженні.

Функція забезпечення культурного відтворення. Французький соціолог Еміль Дюркгейм, аналізуючи систему освіти, підкреслював, що її основна функція - передача цінностей пануючої культури [2, с. 25]. Навчання як суспільне явище має родову системну якість - засвоєння суб'єктом цінностей культури, або вироблення механізмів їх культурного оволодіння. Будь-яка культурна спільність самовідтворюється шляхом передачі від покоління до покоління своїх специфічних цінностей, а саме:

— відбитої в ментальності її представників культурної моделі, сприйняття себе як складового елемента спільності, що забезпечує наступність світоглядного компонента свідомості, відповіді на запитання "Що є світ і що є Я в цьому світі?"

— базової суми або системи теоретичних і практичних знань, що забезпечує наступність практики способів, що існують, мироосвоєння й подальшого розвитку, відповіді на запитання "Що я здатний робити в цьому світі?"

— сформованих попереднім культурним розвитком традицій, що забезпечує наступність соціальної цілісності, відповіді на запитання

"Яким образом я можу існувати в цьому світі?"

Особистість несе в своїй свідомості ментальну модель миру - суб'єктивний образ об'єктивного існування миру поза нами. Ця модель є продуктом діяльності внутрішніх сил особистості й зовнішніх сил і відбиває загальний рівень суспільної свідомості. У стабільному суспільстві образи, що становлять картину миру й визначають поведінку людини, змінюються повільно. Напроти, в мінливому суспільстві, що швидко розвивається, індивід повинен постійно перебудовувати свою сукупність вистав відповідно до цих змін, коректуючи власну ментальну модель. Якщо вистави запізнюються в порівнянні з зовнішніми змінами, реакції індивіда на світ стають неадекватні.

Забезпечуючи відтворення інтелектуального потенціалу й набору розповсюджених у суспільстві ментальних образів, на рівні освітніх установ характер такого відтворення диференціюється залежно від того, який саме рівень і спрямованість відтворення користується попитом у даній ситуації. Дослідження змісту, переданого в ході освіти, форм, які ухвалюють процес передачі знань і навичок у рамках тієї або іншої культурної спільності, методів передачі змісту, дозволяє з'ясувати, які культурні запозичення відбувалися в сфері освіти і які зміни в результаті перетерплювала національна ментальність.

Функція соціалізації. Соціалізація - це процес включення індивіда в суспільство через засвоєння їм поведінкових шаблонів реагування на різні соціальні ситуації й нагромадження соціального досвіду, засвоєння нормативних орієнтирів діяльності й основних культурних цінностей, розвиток здатностей і практики участі в погоджених діях на основі конвенціональних норм.

УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ РОЗРОБКИ І РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ КОМПЛЕКСНОГО СОЦІАЛЬНО- ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

*Сорока М.П., к.е.н.,
Рівненський гуманітарний університет*

Макроекономічна форма стратегічного планування окреслює цілі розвитку національної економіки на тривалій період, є невід'ємною складовою економічної політики на перспективу і передбачає оптимізацію макропроцесів для встановлення динамічної